

ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Δ.Π.ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΟΝΟΣ Γ'.

ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 8 του Θερι 1905.

ΓΡΑΦΕΙΑ: 'Οδός Οικονόμου αριθ. 4 — ΑΡΙΘ. 131

Η ΜΑΧΑΙΡΙΑ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ

Ούτε οι άναρχικές ιδέες, ούτε η πολιτική παραλυσία δολοφονήσε τον άμειρο Ντεληγιάννη. "Αν ήταν το ένα ή το άλλο, θα λέγαμε πως από το αίμα που τόσο άτιμα κι άδικα χύθηκε θα φύτρωνε καπιο καλό λουλούδι, κάποια συναίστησή στους άρχοντές μας, πως ο λαός άρχισε να ξυπνάει και να μεταχειρίζεται την άγρια βία ενάντια σ' εκείνους που άγωνίζονται με την «πολιτική βία» νάν τονε μεταμορφώσουνε σε τετράποδο, άξιο μόνο για φόρτωμα και για περιφρόνηση. "Αν ο δολοφόνος της περασμένης Τρίτης ήταν άνθρωπος περσιπής, κανένας υπάλληλος άδικοπαμένος ή κανένας άγνός κι άφειγμένος πατριώτης, αν ή δολοφονία γινότανε ύστερ' από τον πόλεμο ή άπάνου σε καμία μεγάλη πολιτική άναμπαμπούλα, ή ύστερ' από την ψήφιση κανενός άδικου νόμου, ή άφορμή της δολοφονίας θα σκέπαζε κάπως το αποτέλεσμα, και στην πολιτική ιστορία της χώρας μας δε θα περνούσε μοναχά γι' άτιμη πράξη χωρίς την παραμικρή ελαφρυντική δικαιολογία.

Με τον τρόπο όμως που έγινε ή δολοφονία, με τη θέση που οχε στην κοινωνία μας ο δολοφόνος και με τους λόγους που έφερε για να δικαιολογήσει το άνατρο κι άτιμο έγκλημά του, ο θάνατος του Ντεληγιάννη φεύγει πιά από την πολιτική ιστορία και θρονιάζεται στην κοινωνική μας ιστορία, μαυρίζοντας μια δλάναιρη σελίδα της ή όποια δε θα πάψει να φωνάζει σ' αιώνα τον άπαντα πως στη Ρωμαϊκή κοινωνία θρέφονται τέτια τέρατα, που δεν τήχουνε για τίποτα να δολοφονούν έναν πρωθυπουργό, γιατί ο πρωθυπουργός αυτός, λέει, διάταξε να κυνηγηθούν οι χαρτοπαίχτες κ' έτσι πέταξε στους δρόμους εκατό διακόσους νοικοκυραίους που ζούσαν τόσο τίμια δουλεύοντας. "Η μαχαιριά της Τρίτης δε σώριασε καταγίς μόνο τον πρωθυπουργό μας: χτύπησε κατάκαρδα και την κοινωνία μας: κ' έτσι με μια μαχαιριά είχαμε μαζί δυό θύματα, τδνα πιδ άξιολύπητο από τάλλο.

Πόσο μακριά μπορεί να τραβήξει κανείς σχολιάζοντας από την κοινωνική του όψη το άτιμο έγκλημα! Και τί άληθινό πελάγωμα μπορεί να πάθει ά θελήσει νάνακατέψει σ' αυτό και λίγη πολιτική, άφού ή πολιτική μας με τη θάματοργή επέμβασή της σε κάθε ποινική ύποθεση έχει δουλέψει σκυλήσια για ναύξηθει τόσο πολύ το έγκλημα στη χώρα μας που να

θεωρείται ή δολοφονία ενός ανθρώπου, ως είναι και πρωθυπουργός ακόμα, πράξη συνειθισμένη.

Μά όσο άτιμη κι αν ήταν ή μαχαιριά της Τρίτης κι όσο κι αν πηγάζει από το κοινωνικό μας ξεχαρβάλωμα, δε μπορεί νάν τάρνηθει κανείς πως ή μαχαιριά δε θα επηρεάσει καθόλου την πολιτική ζωή μας και δε θα αλλάξει σημαντικά τη πολιτική φυσιογνωμία της χώρας μας. Πάρτε τη δολοφονία του Ντεληγιάννη για φυσικό θάνατο, που μπορεί κανείς να πει τότε λεύτερα τη γνώμη του, και συλλογιστείτε τί κακό ή τί καλό μπορεί να φέρει ο θάνατος ενός πολιτικού σαν το Ντεληγιάννη, που είκοσι κι άπάνου χρόνια έγραφε με το χέρι του την πολιτική ιστορία του τόπου μας, είτε δημοκρατικά αντιδρώντας στα σχέδια του Τρικούπη, είτε κυβερνώντας τη χώρα με τα δικά του πολιτικά προγράμματα που δε μάζ τα παρουσίαζε πάντα χρωματισμένα με την ίδια μπογιά.

"Η πολιτική ιστορία του Ντεληγιάννη, ύστερ' από το θάνατο του Κουμουτσούρου, είναι και πολιτική ιστορία της Ελλάδας. Μια τέτια ιστορία μπορεί νάχει μερικές πατριωτικές σελίδες, άλλες νοικοκυρίστικης πολιτικής, άλλες στολισμένες με όνειρα ευγενικά και μεγάλα—χρυσές σελίδες άλλμονο! κανένας ακόμα πολιτικός μας δεν τα κατάφερε να γράψει σ' αυτή—έχει όμως και τις δημοκρατικές σελιδούλες της, που πολύ φοβόμαστε μήπως αυτές είναι κ' οι πιο σημαντικές.

Θάτανε χάρισμα θεϊκό για τον πολυτυραγνισμένο αυτόν τόπο ά με το θάνατο του Ντεληγιάννη πέθαινε μια και καλή και ή καταραμένη Πολιτική Δημοκρατία που τόσα ξκακά μάζ φόρτωσε στη ράχη μας.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΑΠΟ ΤΑ „ΜΙΚΡΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ“

Ψυχή, τώρα που βρέθηκες στο έρημικό άκρογιάλι
Κι' άχολογούν τα κύματα με άρμονικές φωνές,
Ψυχή που σκλάβια σέρνεσαι μες στης ζωής τους δρόμους,

Πέταξε τώρα ελεύθερη σ' άπόμακρες άχτές.

Πες τα κρυφά τραγούδια σου, τους γιγαντέσιους πόθους,

Μίλησε με τον άνεμο για κάποιο μουσικό,
"Ακου, βογγούν τα κύματα κι' αντιλαλούν οι όχτοι,
Πάρε, ψυχή, για λόρα σου μυριόφωνο γαϊόλο.

"Ανοιξε τις φτερούγες σου και στο σκοτάδι τρέχα,
Μ' ένθύμησης και με όνειρα ζήσε, ψυχή μου, πειά,
"Ας είν' τρανό το πέταγμα, τρανό και μη γυρίσης
Μιά τώρα που ξεκίνησε απ' την άκρογιάλι.

ΑΛΑΞΑΝΔΡΟΣ ΜΑΥΡΟΥΔΗΣ

ΝΕΚΡΙΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

Ερχεται ο Σουρής γυμνός, έξδν που φορεί το καπέλο του και μια βελάδα.

Σουρής. Προσκυνώ.

Γαβριήλ. Καλώς τον. (Από μέσα του). Είναι νά σπαρταράς. (Δυνατά). Από που είσαι του λόγου σου κ' είσαι έτσι φορεμένος;

Σουρής. Εγώ, πρωτοστάτορά μου, πότε είμαι από την Κρήτη, πότε είμαι από τη Σμύρνη, πότε από τη Χίο... Σά ζούσε ο μακαρίτης ο Σκυλίτσας που χάριζε βελάδες, πάντα είμουνα Χιώτης.

Γαβριήλ. Έχεις λοιπόν πολλές πατρίδες;

Σουρής. Πολλές. Απαράλλαχτα σαν τον Όμηρο, ζέρεις. Βλέπεις, ένα είμασταν... εγώ κι' ο Όμηρος.

Γαβριήλ. Τι; ποιητής είσαι και του λόγου σου;

Σουρής. Ποιητής, μάλιστα... σά δε με κοιτάζεις από κοντά. Το λέει κι' ο Ξενόπουλος.

Γαβριήλ. Και πως σε λένε;

Σουρής. Σουρή.

Γαβριήλ. Σουρή... ουρή... Μπζ! πως γίνεται... Το χριστιανικό σου τ' όνομα.

Σουρής. Γιώργης.

Γαβριήλ. Έλα έλα! Ο Γιώργης ο Σουρής πέθανε τώρα τόσα χρόνια.

Σουρής. Εγώ είμαι, αλήθεια... δεν πέθανα. Έκείνο ήτανε χωρατό του Πάλλη,

Γαβριήλ. Του Πάλλη; Αφτός όλο έννοστα χωρατά κάνει... Είρω ένα φίλο του που την έπαθε άσκημα την πρωταπριλιά. "Ασε μια φορά να μάζ έρθει ιδώ με το καλό, και τότες βλέπει πως ιδώ δεν έχει χωρατά.

Σουρής. (Αστράφτουν τα μάτια του). Ναι ναι! πρωτοστάτορά μου. Νάν τον ψήσεις, νάν τονε... (δε βρίσκει λόγια από το πάθος).

Γαβριήλ. Δεν πρέπει πάλι κ' ισό να θυμώνεις τόσο για ένα χωρατό.

Σουρής. Δεν είναι μοναχά το χωρατό πικά μου—κοψε και μια συντρομή. "Α το σκύλο! πολύ μου κάθησε στο στομάχι!

Γαβριήλ. Αϊ, έτσι είναι ο κόσμος: πότε εγώ, πότε ισό... Νά, δεν είδες τί έλεγε τις προάλλες και για σένα ένας παπας στο Νουμά;

Σουρής. Νουμά; Δεν τον ζέρω, δεν τον άκουσα ποτές μου.

Γαβριήλ. Άλλος πάλι Χαντζίδας. Κι' αφτός τον άνήξερο μάζ κάνει. Έλα, το είδες. Έλεγε πως όταν περγελάς τα λειτουργικά, του πειράζεις κι' ισό το δικό του το στομάχι και του φέρνεις άνα-

γούλα. Καί τώρα πῆς μου. Γιατί τρέμεις ἔτσι ὅλη τὴν ὥρα;

Σουρῆς. Μὴν τὰ ρωτᾷς. Μιά Ψυχαρολογία ποῦ-φαγα... Μοῦδωκε μιὰ ποῦντα ποῦ μ' ἔφερε ὡς ἰδῶ κι' ἀκόμα δὲ γλύτωσα,

Γαβριήλ. Καί γιατί δὲν ἔπινες λίγο κρασί τοῦ Στασινοπούλου νὰ σὲ γιατρίψει;

Σουρῆς. (Στενάζει σπαραχτικά). Δὲν ἔδινε πιά... χάρισμα.

Γαβριήλ. Ἐννια σου, μὴν κλαίγεις, ἐγὼ θὰ σὲ φροντίσω. (Φωνάζει ἕναν ἄγγελο). Εἶναι, λέει, ὁ Σουρῆς. Πάρ' τονε μέσα καὶ βάλ' τον ἐκεῖ στὴν ἀδειανή τὴ θέση, στῶν πολυγράφων τὴ σειρά. Εἴρεις, μεταξύ τοῦ Ἀντωνιάδη καὶ τοῦ Τζίτζη.

Ἄγγελος. Ἐκείνη τὴν ἔχουμε φυλαγμένη τοῦ Ἀμπελά.

Γαβριήλ. Ὅχι, δῶς' τὴ τοῦ Σουρῆ. Γιατί, κα-θὼς πάει ὁ Ἀμπελάς, ὡς ποῦ νῆρθε ἰδῶ δὲ θὰν τότε χωράει πιά ἡ θέση. Καὶ κοίταξε, ζέστανέ τον κομ-τι. Κάνε του μιὰ φωτιά μὲ μερικούς του τόμους... μὲ τοὺς ἀχρηστούς... ἔχει γιὰ ἕνα δυὸ αἰῶνες. Σὰ σωθοῦν αὐτά, ρῆξε στὴ φωτιά τοῦ Ἀμπελά τοὺς τόμους. Τέτιους δίχως ἄλλο ἔχει νὰ καίμε ὡς στὴ Διεφτερὴ τὴν Παρουσία.

Κ. Τ.

ΤΟ ΓΙΟΦΥΡΙ ΤΗΣ ΑΡΤΑΣ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ *

ΦΛΩΡΟΣ

Ὡς σφοδρὰ ἀνιστόρητη!... Κι' ἀπόξω σκούζουν.

ΦΩΝΗ

Ἀργεῦνε καὶ δὲν ραίνονται! Πάμετε ἀπάνου!

ΦΛΩΡΟΣ

Σκασμός! Δὲ φεύγει ἀπ' τὸ μαχαῖρι τὸ σφαχτήρι. Τὰ μοιρολόγια τὰ στερνὰ λέν ἰδῶ μέσα.

ΘΩΜΑΣ

Ὡς Τύχη, πόσο δυνατό τὸ χέρι σου εἶναι, Καὶ μὰς χτυπᾷς νικητέρα πάντοτε νὰ μένης.

ΣΜΑΡΑΓΔΩ

Ὡμένα, δὲ νεριάζουμαι
Σ' ὕπνο τρικυμένο·
Νὰ! ζωντανὴ συντάζουμαι.
Στὸν Ἄδη νὰ πηγαίνω.
Παιδί μου! ξενητεύουμαι.
Σὲ χώρες ἄλλου τόπου
Καὶ μὲ τὴ γῆς παντρεύουμαι.

ΘΩΜΑΣ

Ὡς ριζικό τοῦ ἀνθρώπου!

ΠΕΤΡΟΣ

Οἱ δύο μὰς ἤρθαμε, Θωμά, γιὰ νὰ σοῦ ποῦμε
Πῶς πρέπει μιὰ ὥρα ἀρχήτερα νὰ πάρη τέλος
Αὐτὴ ἡ δουλειά. Πάρ' τὴν ἀπόφαση καὶ κάμε
Ὅ,τι εἶναι γιὰ νὰ γίνῃ δίχως πολλὰ λόγια,
Καὶ πρὶν ἀπ' ὅλους φύγῃ ἡ ἀπομονὴ κι' ἐρθοῦνε
Σὰ σίφουνες χαμοῦ καὶ κάμουν τὰ δὲν πρέπει.
Μιὰ καὶ γραφτό της ἦταν ἔτσι νὰ πεθάνῃ
Τοῦ κάκου θάνατι ὅ,τι κι ἂν κάμῃς νὰ τὴ σώσης.
Σφίξ' τὴν καρδιά σου, ἄσε παράμερα τὴ λύπη

(*) Ἡ ἀρχὴ σὺν 148 φύλλο.

Καὶ δείξου, ὅπως μὰς τῶταξες σωστός σωτήρας.
Ψυχὴ ποῦ μιὰ καὶ τὴ σημαδεύει ὁ Χάρος
Ἀπὸ τὰ μαῦρα νύχια τοῦ δὲν ξεγλυτώνει.

ΜΑΘΙΟΣ

Ἄκου, πῶς σκούζουν! τέλειον· μὴ χάνουμε ὥρα.
Πολυκριβὴ κι' εἶναι ἄδικο τόσον κοσμάκη
Νὰ τὸν κρατᾷς μὲς στὴ λαχτάρα τῆς ἐλπίδας.

ΘΩΜΑΣ

Ὡς! πῶς τὰ λέτε! πὶο ἀπὸν δὲν ξέρτε λόγια
Νὰ δείξετε τὴν ἀγριότητα τῆς καρδιάς σας;
Ἐλάτε κι ὅλους πάρτε μὰς γιὰ νὰ μπορέστε
Μὲ τὸ χαμό μας πὶο τρανὴ χαρὰ νὰ νοιώστε.
Ποῖος σὰς κρατᾷ; γυθῆτε σὰν ἀχόρταγα ὄρνια
Σὲ σάρκες ποῦ δὲν ἔγιναν φορτίμα ἀκόμα.
Δὲν τήνε δίνω ἐγὼ καὶ κάμετε ὅ,τι θέλτε.

ΠΕΤΡΟΣ

Θωμά, γιὰ σκέψου λογικά καὶ μὴ θελήσης
Κακὸ τρανώτερο στὸ σπῖτι σου νὰ φέρῃς.
Δίκαιε ἔχεις νὰ πονῇς ποῖος ἀντιλέει; μὰ ρώτα
Καὶ τὸ μυαλό σου, ἂν ἔδικα κι' ἐμεῖς μιλοῦμε.
Τίποτ' ἀπ' ὅλ' αὐτὰ δὲν κάνουμε μονάχοι.
Δύναμη πὶο τρανὴ μὰς κάνει τέτλια γνώμη
Νὰ δείχνουμε καὶ σ' ἔργατα σκληρὰ μὰς σπρώχνει.
Ἡ τύχη σου εἶναι; εἶναι ἄλλο τίποτ; δὲν ξέρω.
Μὰ τὴ θωρῶ πῶς δυνατὴ εἶναι τόσο, ποῦ οὔτε
Κ' ἐσύ δὲ μπόρεσες μ' αὐτὴ νάντιπαλέψῃς.
Νοιώσ' το καὶ δείξε, ὅπως τὸ λές, πῶς ἔντρας εἶσαι.

ΘΩΜΑΣ

Ὡς! πόσο φρόνιμα μιλάς γι' αὐτὸ καὶ πὶο ἄγρια.

ΜΑΘΙΟΣ

Ἄστε τὰ λόγια καὶ δὲν ἤρθαμ' ἰδῶ πέρα
Νὰ στήσουμε κουδέντα γιὰ νὰ χάνουμε ὥρα.
Ὅλ' βαριεστήσουν νὰ προσμένουμε καὶ τότες
Νίθω τὰ χέρια μου γιὰ ὅ,τι κατόπι γίνῃ.

ΘΩΜΑΣ

Καὶ τί θὰ γίνῃ; Ναι, θὰ γίνῃ ὅ,τι ἐγὼ θέλω.
Τοῦ χαλασμοῦ κι' ἐμένα μ' ἔπιασε ἄγρια λύσσα
Κι ὅλοι στὸ θάνατο χερσποιαστοὶ θὰ πάμε.
Χαλάστε τὴ Σμαράγδω! μὰ μαζὶ κι' ἐμένα
Νεκρὸ θὰ δῆτε κι' ὕστερα καθῆστε μόνοι
Νὰ βαριοκλάψτε ἀπάνου στὴ φευγάτη ἐλπίδα
Καὶ ζωντανοὶ τὰ μοιρολόγια σας νάκούστε.
Θέλω περίσσια συντροφιά νάχῃ ἡ Σμαράγδω
Κάτου στὸν Ἄδη ποῦ θὰ πάῃ καὶ θὰ τὴν ἔχῃ.
Μιὰ καὶ τὰ λόγια μου δὲ θέλτε νὰ πιστέψτε,
Ἄς κάμω γιὰ τιμὴ τοῦ Χάρου πανηγύρι
Ποῦ νὰ κερνοῦν τὰ μάτια τὸ κρασί τοῦ πόνου.

ΠΕΤΡΟΣ

Σκέψου, Θωμά, λιγάκι.

ΘΩΜΑΣ

Νὰ σκεφτῶ δὲν ἔχω.

ΜΑΘΙΟΣ

Καὶ πότε ἐσκέφτης νὰ σκεφθῇς καὶ τώρα;

ΘΩΜΑΣ

Ἀλήθεια

Πάντα ἤμουνα ἄσχετος, τὸ βλέπω.

ΠΕΤΡΟΣ

Τὸ τί κακὸ θὰ κάνῃς. Συλλογίσου

ΘΩΜΑΣ

Τίποτα δὲν ξέρω.

ΜΑΘΙΟΣ

Τώρα μὰς δείχνεις τὴν ψυχὴ σου.

ΘΩΜΑΣ

Καὶ τὸ βλέπεις

Πόσο μὲ τὴ δική σας μοιάζει.

ΠΕΤΡΟΣ

Ἐσὺ εἶσαι κεῖνος

Ποῦ τὴ ζωὴ του θάδινε γιὰ μὰς;

ΘΩΜΑΣ

Σὰς τόπα

Πῶς πρῶτα ἀπ' ὅλους σας ἐγὼ θὲ νὰ πεθάνω.
Νὰ ποῦ κρατᾷς τὸ λόγο.

ΠΕΤΡΟΣ

Θάνατο σκερπώνοντας.

ΜΑΘΙΟΣ

Ἀπὸ κακία πεθαίνεις.

ΘΩΜΑΣ

Κι ἀπὸ μίσος σ' ὅλα.

ΠΕΤΡΟΣ

Θωμά, δὲν εἶναι μπορετὸ ν' ἀλλάξῃς τόσο.
Ὅ,τι μὰς λές δὲ δείχνει νῆσαι κεῖνος ποῦσαι.
Γύρισε γνώμη· ἡ κακοσύνη δὲν ταιριάζει
Στὸν ἔντρα ποῦ ψηλὰ ἀπ' τοὺς ἄλλους λείει πῶς στέκει.

ΘΩΜΑΣ

Δὲν εἶναι ἀλήθεια· τώρα χαμηλότερά σας
Στέκω, γι' αὐτὸ καὶ πὶο κακώτερός σας εἰμαι.
Πάντα ὁ μικρὸς καὶ πὶο κακὴ ψυχὴ δὲν ἔχει;
Νόμος τῆς φύσης εἶναι αὐτός ποῦ δὲν ἀλλάζει.

ΜΑΘΙΟΣ

Χάνουμε ἀνῶρελα τὴν ὥρα καὶ τὰ λόγια.

ΘΩΜΑΣ

Ἐτσι θαρρῶ κι' ἐγὼ.

ΜΑΘΙΟΣ

Κι ὅμως θὰ γίνῃ κεῖνο

Ποῦ πρέπει κι ἄς τελειώνουμε. Ποῦναι ἡ Σμαράγδω;

ΘΩΜΑΣ

Πρῶτ' ἀπὸ ἐμὲ θάρχιστε!

ΠΕΤΡΟΣ

Ἀλλοίμονό μας! Πάλε

Σὲ λόγια θὰ χαθοῦμε καὶ ρωνάζουν κάτω.

ΘΩΜΑΣ

Ἐτσι κι' ἐγὼ τοὺς φώναζα, μὰ δὲ μ' ἀκούσαν.

ΠΕΤΡΟΣ

Θωμά, θυμήσου πῶς μὰς πλάνευες μὲ λόγια
Ὡς χτὲς ἀκόμα ὅτι κανεῖς δὲ θὰ μπορέσῃ
Νὰ σ' ἐμποδίσῃ γιὰ νὰ χτίσῃς τὸ γιοφύρι.
Ὅ,τι ἔχεις τόση δύναμη, ποῦ καθ' ἐμπόδιο,
Ὅποιο κι ἂν εἶναι, θὰ περάσῃς γιὰ νὰ φτάσῃς
Ἐκεῖ ποῦ ὁ νοῦς σου σ' ἐσπρώχνει. Κ' ἐμεῖς θωρῶντας
Τὴν τόση θέλησή σου, ἀκούγαμε μὲ πίστη
Τυφλὴ τὰ λόγια σου καὶ θέλαμε βοηθοὶ σου
Πιστοὶ σ' ὅ,τι ἔρχισες νὰ μείνουμε ὡς τὸ τέλος.
Θυμήσου ἀκόμα ὅτι μονάχος σου μὰς εἶπες
Πῶς δὲ θάρχησῃς ἔδικα τόσα κεφάλια
Ἀθῶα νὰ κόψουνε στοῦ ποταμοῦ τὸ ρέμα,
Καὶ θὰ παλέψῃς μὲ τὴν Τύχη ὅσο μπορέσῃς,
Γιὰ νὰ νικήσῃς καὶ χαρὰ σ' ἐμὰς νὰ φέρῃς.
Σ' ἀκούσαμε καὶ πάλι καὶ κανεῖς δὲν εἶπε
Πῶς μὰς γελάς· κι ἀπόμεινες μὲς στὴν ψυχὴ μας
Ἴδιος σὰν πρῶτα, ὁ δυνατός ποῦ δὲν τρομάζει
Τῆς τύχης τοὺς κατατρεγμούς καὶ ποῦ θὰ σώσῃ.
Ἀπ' ἄδικο χαμό τόσους πιστοὺς συντρόφους.
Ποῦ εἶναι ἡ τρανὴ σου δύναμη ποῦ θὰ νικούσε
Τὸ θάνατο τὸν ἴδιο γιὰ νὰ λαμπρῇ ἡ Τέχνη,
Καὶ ποῦ προστάτης ὁλωνῶν θὲ νὰ γενόταν;
Καὶ τί εἶναι τάχα μιὰ ζωὴ μπροστὰ σὲ τόσες;
Ἄλλες ποῦ ἐσύ τις ἔφερες σιμὰ στὸ χάρο
Καὶ ποῦ μαζὶ τοὺς θάρχησες μιὰ μέρα
Στῆς δόξας τὸ δυσκλεισίμωτο παλάτι;
Μικρὸς πῶς εἰμαι ξέρω το· μὰ ἂν εἶχα βάλει
Στὸ νοῦ μου κατιτὶ τρανὸ νὰ κάμω, νοιώθω
Πῶς θάχα καὶ τὴ δύναμη νὰ τὸ τελιώσω.